

Skaņpasaule.

Urbāni meditatīvi apcerīgs vērojums, ārējās sociāla skaņu vides mijiedarbībai ar indivīda iekšējo mentālo telpu, Latvijas ziemeļrietumu piekrastē.

- Hallo, Ventas Balss klausās!
- **Tu klausies. Bet vai tu dzirdi? Skan!** Visās malās bez pārtraukuma skan. Pludmalē ap nūdistu neaerodinamiskajām ķermeņu formām vējš sapinas un kauc, geto spēlēs auro visādi ekstrēmisti un citi mazprātīgie. Baikeru salidojumā vispār troksnis tāds, ka ausis gribas amputēt. Pilsētas svētkos ik uz soļa koncerts un tūristu tūkstoši, tie nebūt neklusē. Kur nu vēl mūžīgie autentiskie Peru indiāņi no Polijas, kuri Pils un Tīrgus ielu krustojumā pūš savas stabules un mēģina pārdot apšaubāmas kultūras kvalitātes ierakstus, nez, kur tādi indiāņi vispār mūsu galā rodas? It kā ar to visu būtu par maz, Lielo laukumu pārtaisa par mazo skvēru un uzceļ koncertzāli, skaņu māja, trokšņa nams. Vasarā vispār ausīm atpūtas nav, Reņķa dārzā Šlāģerbūms, bumsī un umpapā tā, ka man zupas terīne bufetē danco. Vai ik nakti vietējā kultūras mekā – Klondaikā - dzer un līksmo līdz ritam, aiz stūra izkaujas un turpina. Miera nav arī nedaudz citādāka formāta kultūrvēsturiskā vietā, autoostas bistro, kur izsalkuši dzērāji un naidīgāki pusbomži koncertē un izmet pūku. Dienās bērni klaigā bērnu pilsētiņās, šļakstinās un laiž burbuļus akvaparkos. Pludmalē jo labāks laiks, jo skaļāk, bet neba sliktā laikā tur klusums. Tad valda vējš, kas kopā ar viļņiem spēlē savu satriecošo dabas varenības simfoniju. Kaijas... ak, tās kaijas... piekērc un piekēza visas malas, centrā un Karātavu laukos, Ostgalā jo īpaši, un reizēm krietnāks pūtiens iepūš pa kaijai arī Gāliņciemā un Krievlaukos. Oi, Krievlauki... dāčīnieki lamājas pāri žogiem un vicina savus asos kaplišus, skaļi laista gurķus, grillē taukos čurkstošu gaļu un lielās, kuram lielāks ķirbis vai gudrāka biete. Tik tomāti nobriest klusējot. Naktīs puse guļošo pilsētnieku krāc, bet otra puse šņāc, tie, kas neguļ, čīkstina gultas vai rīj asaras, iespieduši galvu spilvenā, it kā tas aizturētu skaņas. Izeju vasaras naktī paklausīties, kā zāle aug... dzirdu, aug. Aug tā, ka bungādiņās duras. Rudenī un ziemā, lietus list, sniegs snieg... un skan. Nemaz nerunājot par vēju. Ja Liepāja ir pilsēta, kurā piedzimst vējš, tad, sasniedzis Ventspili, tas jau ir krietni paaudzies un pieņēmis spēkā un skaļumā. Vējš gaudo antenu mastu atsaitēs, svilpo skursteņos, dārdina un reizēm aiznes pa gaisu balkonu apšuvumu, grabina palodzes un lietus notekcaurules, aizrauj pa gaisu kādu lietussargu, kam nopakaļ atskan skarbāks lamuvārds. Slēpošanas kalnā būvgruži birst un smagie auto rēc, braukdami augšup pa garāko serpentīna ceļu šai pusē. Turpat blakus rūpniecības uzņēmumi iegulda savu skaņu artavu vispārējā dziesmā. Auto apskates stacijā lamājas izbrāķēto automašīnu īpašnieki. Lidostā ik pa brīdim skaļi aizdūc pa kādai mazai lidmašīnai un dārdot nolaižas milzīgi helikopteri. Aiz pilsētas robežas zemessargi savā poligonā šauj no sirds, cik vien patronas

iedalītas, tā, ka blīkšķi aizskan pa visu tuvējo apkaimi. Privātmāju rajonos ļaudis ar grābekļiem čirkstoši skrāpē savus zemes pleķišus un uzsauc skaļas labdienas kaimiņiem, šķiroto atkritumu pieņemšanas punktā šķind izbērtu pudeļu kravas un būkšķ konteinerā sviestas riepas. Varētu domāt, ka vismaz kapos klusi - mierīgi iemītnieki, neviens protestus netaisa, bet tur stirnas grauž puķes, raud un apcerīgi nopūšas palicēji. Puķes un nezāles skaļi aug visās malās, vēl skaļāk ruc zāles pļāvēju iekšdedzes dzinēji, izcīnot mūžīgo cīņu ar zāli, kuru tā pavisam iznīcināt lielākoties neviens nevēlas. Dampelos šjakstinās airētāji, bērni un lietuvieši auro kempingā un pludmalē. Brīvdabas muzeja lepnums - mazbānītis - tā pukšķina, svilpj, pūš un šņāc, ka varētu padomāt - tas ir nez kāds dižvilciens un tam nez kādi tāli sliežu ceļi braucami. Ostas pusē vispār klusuma nav nekad, tāljūru kuģi taurē un darbina savus dzinējus, jūrnieki no visas pasaules sasaucas svešās mēlēs, ogļu putekļi putēdami čab, pilsētnieki skaļi rauc degunus un paklusām protestē, saozdami benzīna tvaikus un salkano biodīzeļa pankūku smārdu vai iesēzdamies ar baltām biksēm ogļu putekļu kaudzītē. Ostas tehnika, ceļamkrāni, konveijeri, dzelzceļa vagoni dienu un nakti ruc, dun, šņāc, kladz, čīkst un izdod vēl desmitiem skaņu, no kurām dažām pat nav nosaukuma. Nerimstošā celtniecība viscaur pilsētai ir tikpat daudzveidīga savā skaņu radīšanas spējā kā osta. Arī dzelzceļš nerimst trokšņot ne dienu, ne nakti, smagās automašīnas ved uz ostu kravas, Platenē vēja turbīnas, spārniem švikstot, rada iespaidu, ka ražo zaļu enerģiju. Mežos smagi dveš brieži...

Tu dzirdi, bet vai tu klausies? Ieklausies, tikai stiklaplasta govīs klusē.

Ventspils, jūlijs 2019